

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBC)

SỐ 221

8 TRANG 20 TỈ

PHÁT HÀNH

ngày 6-7-1972
đến 13-7-1972

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VỒ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ỔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74+7

Một giải pháp cho vấn đề V. N.

Từ bên kia Đại Tây Dương hôm 30-6, Nít con Đại để lại một làn mưa loan báo cho cử tri Cờ hoa và toàn thế giới biết : «Chiến tranh VN sẽ chấm dứt trước ngày ông ta mãn nhiệm đúng như lời hứa cách nay gần 4 năm, cùng đồng thời cho phái đoàn 'Lông lá mắt xanh' trở lại Ba Lê tiếp tục thương nghị vào ngày 13-7 tới đây sau 149 phiên họp vô bổ và 3 lần bị gián đoạn để chứng tỏ thiện chí với CSBV».

Tại Saigon, ông Thiệu ra lệnh cho QLVNCH tổng phản công địch trên khắp nước nhất là đánh thốc vào Quảng Trị, với chiến dịch «thừa thắng xông lên» trước khi ban hành Luật Ủy Quyền, trong khi dường như lệnh đồn quân được xét lại. Các biện pháp kinh tế quyết liệt và táo bạo nhằm đáp ứng mọi khó khăn cho tình thế ngày càng biến chuyển.

Cùng lúc đó, người ta không quên ghi nhận sự hiện diện từ 6 ngày qua của Tướng Haig, nhân vật có tầm quyền trên cả 2 lãnh vực Quan sự và Chính trị phụ tá của Cố vấn Kissinger

đang âm thầm hoạt động tại Nam VN. Sự mạng của viên Tướng này chắc chắn có liên hệ đến chiến tranh hòa bình ở xứ Mít. Có tin nói rằng đây là kết quả đầu tiên sau chuyến đi Nga-Hoa của Nít con Đại để cùng những chuyến đi góp phần thành đạt của Kissinger, Podgorny, Connally v.v...

Các hoạt động ngoại giao được thực hiện đi song song với cường độ chiến trường và những cuộc đời bom khủng khiếp trên phần đất nhục tiếu này khiến mọi người tin rằng chiều hướng tốt đẹp nhất cho một giải pháp cánh tay giữa các phe

lâm chiến tại Giao chỉ ta đã tới giai đoạn chót.

Người bản xứ lại bắt đầu bùng lên một tia hy vọng tiếp theo hàng loạt các hy vọng trước đây bị rơi vào quên lãng bằng bom đạn, bằng xương máu chảy đầy khắp nẻo đường quê hương... bằng những tiếng gào thét bị ai, cùng cực vì tai họa triền miên. Tất cả chỉ bởi hai chữ «nghiêm chỉnh» và do đó một giải pháp cho vấn đề VN chưa tới được. Các ông khổng lồ cơ Brejnev; Nít Con, Mao Chu, Kissinger tiếp tục đi tìm kiếm hòa bình cho xứ sở lam thao rách nát này, chắc không nghĩ đến điều đó!

Về phía CSBV lại càng đừng trông mong gì vào một vài thay đổi do cuộc bầu cử tại xứ Cờ hoa vĩ đại. Vì rằng : Mac Govern, Humphrey, Ted Kenndy hay Nít Con mà nhẩy vào tòa nhà Trắng thì chính sách toàn cầu của Mỹ vẫn là «đế quốc» là sức mạnh vô địch. Tại sao lại như vậy ? Bởi những tay «lái súng» khét tiếng chưa bị Thượng đế khai tử!

Điểm còn lại : Giải pháp cho vấn đề VN chúng ta ráng đợi. Từ nay đến ngày 20-7 năm nay, còn hơn 10 ngày nữa sẽ được trả lời dứt khoát.

C.O.

CỜ ĐẾN TAY, PHẢI BIẾT PHÁT

Mặc dù tự nhận «đổi lập với nhà nước» nhưng Con Ong là một trong những tờ báo không chống luật ủy quyền. Bởi vì quyền mà ở trong tay mấy anh nghị sĩ, dân béo gà mờ thì có cũng như không. Chỉ bằng cứ trao hết cho ông Tổng thống là hay nhất.

Bởi lý do chính đáng trên, bọn C.O đã cất lực ủng hộ luật ủy quyền. Và giờ đây, sau những phút gian nan, vất vả đánh vật với các đảng đối lập trên Viện Bô lão, luật này đã cả thắng và đã được Tổng thống lập tức ban hành. Kể ra trong vụ này, bọn CO cũng có một tí công lao hân mã như ai. Tuy nhiên vì có một chút liêm sỉ nên CO không thêm kể công làm gì!

Hiện tại, Tổng thống đã có trong tay đầy đủ mọi quyền để hành động, ít ra là trong 4 lãnh vực quan trọng nhất. Về hòa bình, về chính trị chính em, không hiểu Tổng Thống sẽ có những biện pháp gì mới lạ trong những ngày sắp tới, nhưng riêng về lãnh vực kinh tế, tức là cái lãnh vực gần gũi với bọn dân ngu khu đen thì dường như các ông Tổng Ngọc, Tổng Trừng lại càng làm cho dân chúng thêm lo âu, xáo trộn. Trong khi Tổng thống bảo luật ủy quyền sẽ không làm thiệt hại và xáo trộn đời sống quốc dân thì các nhân tài Tổng Ngọc, Tổng Trừng vẫn không nghĩ ra được biện pháp nào khác hơn ngoài bôn cũ soạn lại, tức là cho tăng thuế trên các nhu yếu phẩm và cho thả nổi đồng bạc vốn đã nhẹ như bông là đồng bạc Annamta. Trong trường hợp này một số hàng hóa nhập cảng sẽ tăng. Rồi gạo, đường, sữa, phở... cũng sẽ rú nhau leo thang thêm một phía nữa. Như vậy chẳng phải gây thiệt hại và xáo trộn cho dân chúng là gì!

Bọn Con Ong mong rằng khi thi hành luật ủy quyền, các ông nhà nước nên nghĩ ra những biện pháp mới lạ hơn là cứ nhè vào cái hủ bao rỗng tuếch của dân chúng mà móc. Mỗi đây, có lẽ vì sợ bọn nhà giàu buồn lòng hoặc hoang mang nên các ông nhà nước có trấn an rằng luật ủy quyền sẽ không bóc lột nhà giàu. Theo bọn C.O chỉ có bóc lột nhà nghèo mới đáng trách thôi, còn bọn con nhà giàu thì nếu cần phải bóc lột đôi chút để làm lợi cho quốc gia, cũng không có tội lỗi gì cả. Hơn nữa, ở đất nước này, có nhiều loại nhà giàu: Có những nhà giàu làm ăn lương thiện, cũng có những nhà giàu bất chính, những thứ gian thương ác độc. Đối với bọn thứ hai này, có bóc lột cũng chẳng sao. Đó là chưa kể những tên nhà giàu vong bản, thấy Tổng thống kêu gào Tờ quốc lâm nguy, chúng liền khuan tiền bạc rú nhau trốn ra ngoài quốc hường thụ, còn Tờ quốc thì đểch cần biết tới.

Bọn Con Ong đề nghị, nhà nước nên quốc hữu hóa tất cả cơ sở, tài sản của bọn nhà giàu khốn lụn nói trên để trị tội chúng. Ngoài ra, hãy đánh thuế thật nặng lên bọn Ba Tàu ở Chợ Lớn, hãy trả bọn này trở lại quốc tịch cũ của chúng vì từ bao lâu nay, mang quốc tịch Annamta mà chúng vẫn chỉ là những tên Ba Tàu, có ngôn ngữ, có tổ quốc riêng của chúng. Chúng đểch giúp gì cho Tờ quốc chúng ta cả ngoài việc làm gian thương để bóc lột dân ta.

Dù sao trong lúc này, Tổng thống cũng đã có khá nhiều quyền để hành động. Ông có quyền làm mạnh. Ông có độc tài hay không, không thành vấn đề miễn là ông biết xử dụng đúng mức và hữu hiệu những quyền hành ấy để đem lại hòa bình, ấm no cho quốc dân. Trừ những hành động có phương hại tới dân chúng ra ông có quyền làm bất cứ điều gì có lợi cho đất nước. Nếu độc tài mà đem lại được hòa bình, hạnh phúc, ấm no cho dân, ông không những được tha thứ mà còn được ca ngợi nữa. Ngược lại, mặc dù lịch sử không có miệng, nhưng nó vẫn có thể kết án ông, nguyên rủa ông.

TRUYỆN DÀI CỨU TRỢ

Cổ nhân có dạy : «Đề lâu cứ trâu hóa bùn». Chuyện cứu trợ bây giờ cũng thế. Trước đây, việc cứu trợ còn được nhắc nhở tới, được quan tâm tới mà cũng vẫn còn bết bết, huống chi bây giờ, mọi người lại có khuynh hướng quên đi, xếp vào loại những công việc quá khứ, sự bết bết do đó lại càng leo thang dữ dội.

Theo những phái viên nhà báo có mặt tại chỗ cho biết, có nhiều trại tam cư, đồng bào chiến nạn hầu như đã bị bỏ quên. Họ ăn bữa no bữa đói, sống cuộc đời cô cùng bị thảm. Có nơi, như trại tam cư ở Phước tuy gồm trên 4.000 đồng bào chạy giặc từ Quảng Trị tới, mọi người không những bị bỏ rơi mà còn bị ông quan đầu tỉnh tại đây hành hạ bằng cách ép đi dân một lần nữa tới một vùng vô cùng hoang vắng và bất an đến nỗi chính quan đầu tỉnh cũng không dám bén mảng tới. Thật là khốn lụn cho những đồng bào này. Họ đã bị di dân hàng chục lần khi còn ở các vùng giặc già miền Trung, bây giờ chạy tuốt vào đất Phước Tuy để sinh sống mà cũng không được để yên, cũng vẫn bị hành hạ thêm nữa. Đó là chưa kể cái thảm trạng họ bị các quan cứu trợ tại địa phương khinh khi, bóc lột đủ điều, tặng phẩm được cứu trợ 10 phần thì may lắm chỉ nhận được một, hai. Không biết những sự việc này, quan lớn Quốc vụ khanh Phan quang Đán và ông Trương Hảo Hớn có biết cho chăng? Hay các ông mãi lo các việc lớn hơn nên không thêm đề ý tới những chuyện nhỏ nhặt đó?

Mới đây, trong một cuộc nói chuyện, Tổng Thống đã tha thiết nói với các quan cứu trợ rằng : «Một triệu kiểm đầu phải là để, các ông đừng để bọn nó ăn cướp đi». Lời nói của vị Tổng Thống thật là chí tình, thật là đáng kính. Thế nhưng, cho tới nay, vẫn chẳng thấy có một thằng ăn cướp nào bị lôi ra trừng trị mặc dù chúng nó vẫn có mặt trên cõi đời này. Chỉ mới có một viên sĩ quan cảnh sát đi ăn cướp nhà một tên Cà ri cay bị lôi ra tòa và bị chụp lên đầu bán nã mà thôi. Còn những tên ăn cướp cơm chim của đồng bào chiến nạn, làm đồng bào đói khát, khổ sở, những tên tham quan lại những, thì vẫn sống phây phây, chẳng bị một tí tù hình nào! Vì không bị tù hình nên chúng đểch có sợ, chúng vẫn tiếp tục hành nghề ăn cướp ăn trộm công khai, không phải ăn cướp ăn trộm của bọn cà ri cay, mà của chính đồng bào ruột thịt chúng ta, những người đang đói khổ vì chiến tranh vì bom đạn.

Một khi vẫn còn những bọn ăn cướp cơm chim ở các trại tiếp cư thì dù có tờ chức thêm hàng trăm ngàn cuộc lạc quyền cứu trợ nữa, kết cuộc, đồng bào chiến nạn cũng vẫn khổ, vẫn đói. Chỉ có mỗi cách là đem bọn này phơ một loạt là xong hết. Tìm ra chúng không phải là khó. Nếu các ông nhà nước muốn, báo chí sẽ tìm dùm, và chính các đồng bào nạn nhân cũng sẽ chỉ mặt, chỉ tên chúng, vì họ biết rõ chúng hơn cả. Sở dĩ họ chưa dám nói ra là vì còn sợ chúng trả thù, sợ thế lực quá mạnh của chúng.

Bọn CO đề nghị các ông Phan quang Đán và Cao Hảo Hớn thử mạnh tay mạnh chân với bọn ăn cướp cơm chim của đồng bào xem sao. Nhất là ông Hảo Hớn, mang danh là Hảo Hớn mà chưa thấy ông có tác phong của một hảo hớn chút nào. Ông cứ than trách đồng bào không chịu góp tiền nhiều nữa cho ông cứu trợ, nhưng ông lại không chịu thanh trừng bọn ăn cướp kia thì biết đóng góp bao nhiêu cho đủ đây?

đổi lập với nhà nước em đời lập với nhà bếp

CAM RANH CÓ GÌ LẠI!

Số trước, Con Ong đã đề cập đến vụ đúp hàng trăm triệu — tiền đất ở Cam Ranh — mà bọn ma giáo đã đạo diễn vở kịch «xoay xin» rất ly kỳ và tinh vi như sau :

Mới đầu, có một quan Thái Tá từ Saigon bay ra Cam Ranh quan có đeo dấu hiệu bên vai, chứng tỏ quan là người của Bộ Tổng. Thiên hạ thường gọi là Quan tư Q. hói.

Thế rồi trong 3 ngày ở Cam Ranh, Quan Thái Tá Bộ Tổng — ra cái vẻ rất bề bịch với Quan đầu tỉnh họ Vũ — thời đó. Quan đi xế của tiêu khu trưởng — Quan ra vô tư thất ông Tỉnh phom phom như đi chợ...

Người dân Cam Ranh bèn nghe thấy tin đồn, xuyên qua, mấy tên đệ tử của Quan Thái Tá, đại khái :

Quan ra Cam Ranh có sứ mạng rất vĩ đại của Ông Trương ủy Thác. Sứ mạng đó là lo tìm đất để thiết lập một «Làng Quân Đội» nhằm nâng đỡ các sĩ quan già gần trọn đời phục vụ đảng kaki, mà... vẫn hai tay trắng, nhà đi thuê, đói dài dài.

Điều đặc biệt, khiến toàn dân Cam Ranh tin tưởng là, quan xuất trình một sơ đồ có phác họa rất đầy đủ, một khoảng đất chu vi hàng ngàn mẫu. Bản sơ đồ... được sáng tác theo trường tượng này, còn đính kèm, một hình ảnh đầy quyền rũ — về cái gọi là Làng Q.Đ — nghĩa là cũng có nhà thương, trường học, chợ với từng dãy nhà, được phác họa đúng là do bàn tay của nhà kiến trúc sư chuyên nghiệp mới vẽ ra nổi!

Nhờ có bố trí, sắp vở đầy khoa học, nên quan Thái Tá bèn được nhiều nhân vật xúm quanh o bế với hy vọng... vô được mảnh đất nương thân. Quan Thái Tá, còn cao đôn hơn, bằng cách chừa nhận gì của ai? bởi ông nói : «Đề tôi về trung ương trình thượng cấp». Thế là, ông lại ra đi rồi khỏi Cam Ranh.

Trong lúc dân Cam Ranh xầm xì, rằng :

«Đúng là núi Thái Sơn thứ thiệt, nay ta phải bám chặt ông. Chắc hẳn sẽ có miếng đất ngon lành? Quả nhiên sau 2 tuần sau Quan lại bay ra Cam Ranh và long trọng báo tin, «xong rồi. Thượng Cấp (?) đã «OK» toàn bộ sơ đồ kế hoạch này, ai có công đi tìm thân chủ, đặt cọc tiền mua đất, sẽ được ưu tiên chọn vùng đất tốt, có địa điểm ngon lành để buôn bán.

Quan mô tả một tương lai huy hoàng rực rỡ, khi làng QĐ Cam Ranh thành hình. Cam Ranh sẽ là hải cảng quốc tế. Khắp thế giới sẽ đổ xô đến Cam Ranh Rồi đây, một tác đất là một thước vàng.

Uy tín Quan lên như diều. Thiên hạ nô nức đóng góp, cú mở đầu đã có 133 triệu. Quan còn cấp cả biên lai đảng hoàng.

Thế rồi, thời gian qua đi... hóa ra đất Công thổ quốc gia. Bây giờ... đi tìm Quan hỏi thăm thì Quan nói đã nộp Quan Lớn (?) Ai đã đóp 133 triệu Vở kịch vở bạc này do ai là tác giả? Hàng trăm nạn nhân Cam Ranh đang rên xiết CON ONG vì dân phan phui đến cùng.

NHÂN TIN

Bà LÊ THÀNH TRI tức **HOÀNG THỊ VINH** tới thanh toán số nợ tiền thiếu tại số nhà 353/98A Cư Xá Đô Thành, chậm làm là ngày 10-7-1972.

VIỆN BAO-CHẾ: HADZER

Nước cốt là **ARTICHAUT**

Nước cốt **GAN BÒ TƯƠI**

SINH-TỐ B12

SINH-TỐ B1

SINH-TỐ B2

SINH-TỐ B5

SINH-TỐ PP

SINH-TỐ D2

YÊU GAN, HỒNG GAN

GÂY ỒM, MẮT NGỦ

MUN Ở MẶT

NGỪA MỀ ĐAY

THIẾU MÁU

LAO-LỤC, TÁO BÓN

ĐƯỜNG THAI

MỠI MỆT

01 21 077/0000 01 01 01 01

CÁI CHẾT CỦA MỘT ÔNG GIÀ DA ĐEN (Chuyện giả tưởng)

— « Tôi có thằng con trai độc nhất. Nó chết mất xác tại Đông Dương. Từng ở chiến trường vô luân đó chắc hẳn. mấy người da màu chúng tôi chết nhiều lắm. Trong số có con tôi. Xác nó giờ đã mún ra trong một cánh rừng già nào đó. Chính quyền chỉ gửi một lá thư chia buồn kèm theo số tiền cuối cùng. Tiền tử tuất. Họ đã mua mạng sống thằng con độc nhất của đời tôi. Bằng hữu nó, những người da đen khác, cũng chết tức tưởi, cảm nia. Ngày con tôi bị gọi nhập ngũ đang theo học tại trường bách nghệ. Nó học vô tuyến với hy vọng đơn giản mở tiệm sửa chữa radio và máy điện thị tại ngoại ô trước khi cưới vợ. Tôi sẽ dưỡng già với gia đình nó. Giờ nó chết rồi, chết mất xác. Đứa con gái nó dự tính cưới làm vợ khi nghe tin nó chết đã bỏ xuống khu điếm da màu kế cận Baltimore. Chúng tôi không giải tán. Chúng tôi không đi đâu. Nhất định ngồi đây, bất bạo động đòi con em về. Con em chúng tôi còn trẻ như thế, đang yêu đời như thế, ôm tương lai đơn giản như thế tại sao bắt chúng chết? Trong khi bọn già vô ích chúng tôi sống làm gì? Lực lượng an ninh liên bang cứ tới đây thẳng tay giải tán để phục hồi an ninh trật tự công cộng ».

Nói tới đây, ông già da đen gục mặt xuống đường. Quá đau khổ vì đứa con độc nhất chết mất xác tại Đông Dương. Trong lúc ông già nói, những

Sổ đoạn trường

□ KÉP ĐỘC ghi

người hiện diện im lặng. Giờ họ cất tiếng ca. Một bản hát người da đen. Nhịp Blues buồn :

« Con ơi, giờ con ở đâu ?
Núi cao hay rừng sâu ?
Con đã chết hay con sắp chết ?
Thượng Đế đã hết nhiệm màu
Con chết úp mặt hay nằm ngửa ?
Đề hôn đất hay nhìn trời cao ?
Phả niệm u uất cho mờ trăng sao
Hay mưa bi phẫn cho đất thấm màu »

Nhạc Blues vốn dĩ đã thê thiết. Lại được chính những người da đen trầm giọng hát. Nổi sầu lên tuyệt cao. Mọi người ứa nước mắt. Trên đường, thấp thoáng bóng lực lượng an ninh liên bang vũ trang mã tặc, phi tiền, lựu đạn cay và cả mặt nạ chống hơi ngạt.

Lác đác có tiếng súng nổ từ phía sau nhà Quốc Hội vọng âm. Thành phố chết mọi sinh hoạt từ lâu. Sông Potomac như rộng hơn ngày thường.

Ông già da đen ngược mắt nhìn bạn hữu trong đám biết tình ngời. Cả bọn sắp sửa cất giọng hát lại điệp khúc của bản « TÌM CON » thì một trái lựu đạn cay tung tới. Tiếp theo nhiều trái nữa,

đi kèm những tiếng chửi tục tằn.

Ông già da đen, lãnh tụ cuộc biểu tình ngời, lão đảo óm ngực đứng dậy, dơ tay như định phân bua. Một nhân viên thuộc lực lượng an ninh liên bang, da trắng, trông người đĩnh đạc, mang mặt nạ, không cần chờ đợi, tung chiếc báng của cây Shotgun bắn đạn ghém vào trúng gáy ông già khốn nạn. Lão gục xuống đường, ăng ặc như lợn bị thọc tiết. Máu từ mũi, miệng trào ra loang trên mặt lộ. Những người biểu tình ngời hoảng sợ. Nước mắt nước mũi tèm nhem. Cúi xuống xúc vôi nạn nhân chạy vào ngõ cụt. An ninh và trật tự trước nhà Quốc Hội đã được văn hồi. Nhanh chóng. Nhờ vài trái hơi cay và một thế đánh báng súng thật chuẩn, thật đích.

Ông già da đen trên tay một người bạn mở cặp mắt thất tình, lơ dờ. Mấp máy môi, lão thều thào :

— « Con... c...on... tôi đ...âu ? Nó... ó... n... ó... chết... mất... xác. Tôi... tôi... th...eo nó... ó... »

Ông ngoẹo đầu về một bên, Máu vẫn ứa ra bờ mép. Chẳng ai bảo ai. Đầu nhìn ông già vừa bị đi. Ông lẽ làm dấu thánh giá. Cát giọng hát trầm buồn :

« Chết nằm ngửa đề phả niệm u uất mờ trăng sao. Xin Thượng Đế cứu rỗi con người đang giết anh em nó. A men »

Đoàn người biểu tình vác xác viên lãnh tụ da đen lẳng lặng đi. Lầm lũi. Gió từ mặt sông Potomac lạnh căm căm phả vào mặt. Đai kỷ niệm Hoa Thịnh Đốn hình tháp ầu hiện sau lưng Bạch Cung lạnh lùng hơn bao giờ hết.

CHÉM RUỒI

Đàn dâu mà gây tai trâu
Đạn dâu bắn xé grom dâu chém ruồi.

VĂN-QUÂN họ thú

CHIM BAY

Chim trong bài này không phải là chim cu hòa bình một đi không trở về mà là phụ tùng của một đoàn viên NDTV. Đúng nửa đêm giờ tỵ canh ba ngày 1-7, một cậu đoàn viên NDTV ở phường Bình Tiên, Chợ Lớn không hiểu loay hoay thế nào mà súng lớn làm hại súng nhỏ báo hại loài chim phải tung cánh. Cậu NDTV bỗng trở thành một linh hoạn đang lúc tuổi hây còn non dại.

Chuyện cậu NDTV bị vạ vệt vì khẩu súng chỉ là một trong số ngàn lẻ một chuyện dài NDTV. Trong các báo ngày lẫn lộn trong tin xe cán chó, không ngày nào là không có chuyện NDTV thực tập súng dài. Dĩ nhiên, vì cuộc thực tập diễn ra trong lòng thành phố, giữa các phố phường, xài toàn đạn thiết cho nên bia của các đoàn viên hăng tiết vệt toàn là người bằng xương bằng thịt. Chưa có ai cộng số xem có tất cả bao nhiêu dân lành vô tội ăn phải kẹo đồng NDTV, và có bao nhiêu VC bị tịch vì thành tích NDTV, nhưng chắc chắn số dân lành chết oan thì nhiều, trong khi số VC bị NDTV bắn bỏ đếm chẳng được bao.

Theo bọn Con Ong, nhân biện pháp đôn quân của nhà nước, thanh niên 17 đã phải lên đường ác 2, số NDTV từ 15, 16 tuổi quá thiết hây còn babillac quá. Đối với các thiếu niên này, sở trường từ tấm bé vẫn chỉ là xử dụng súng bắn nước theo chiều hướng hạ.

Đề giảm bớt tai bay vạ gió cho dân lành vô tội, theo bọn Con Ong, nhà nước huấn luyện đến nơi chốn một thành phần NDTV nòng cốt sẵn sàng ứng chiến. Còn các thành phần khác, nhất là đoàn viên cỡ cỡ 15, 16 tuổi, cùng lắm nhà nước chỉ cho xử dụng đạn mã tử, và trang bị thêm một còi tu huyết.

Khi gặp biển, những đoàn viên này có nhiệm vụ báo động, các đoàn viên nòng cốt sẽ cầm súng thiết tới can thiệp kịp thời. Thành phần nòng cốt này nên được coi như một loại nghĩa quân, nghĩa là chịu kỷ luật nhà binh, không được phơ tầm bậy, và lúc nào cũng túc trực ở trụ sở hay đồn canh.

Nếu nhà nước chịu cải tổ NDTV, cam đoan phoi ở tổng NDTV sẽ hết chuyện tức thời...

Địa ngục môn

TÌNH NGHĨA VỢ CHỒNG

Ai bảo An Nam ta chiến tranh, luân thường mới lộn tung phèo. Ngay bên Siem La, các giá trị cổ truyền bắt đầu trở nên đồ cổ, bị vùi dập dưới đất đen.

Hồi giữa tháng 6, máy bay Convair của hãng hàng không tàu Cathay Pacific bị rớt ngang chiến trường miền Cao. Các hãng thông tấn ngoại quốc, chưa biết ất giáp nguyên nhân ra sao liền phịa là máy bay Convair bị B 52 đụng phải. B 52 khỏe như voi không hề hấn gì trong khi chiếc Convair yếu như châu chấu, bị tan tành xì quách, rớt ngay giữa rừng. Cũng có bản tin khác lại nhất định bảo rằng chiếc tàu bay của hãng Cathay bị đạn VC dưới đất bắn lên. Các nguồn tin trên chẳng qua chỉ do sự chú quan của người viết, có tinh thần chống Cộng thì bảo trúng đạn VC, Còn nếu không khoái nước Cờ Hoa thì đổ thừa cho B-52.

Vụ máy bay rớt vừa kể làm xôn xao dư luận quốc tế. Trong khoảng vài tuần lễ trở lại đây, trên thế giới có hiện tượng chết trùm. Hết tai nạn bão lớn ở bên Mỹ, sập hầm bên Anh đến một loạt các vụ máy bay thương mại đua nhau gây cánh.

Riêng vụ chiếc Convair bị rớt, chính phủ Nhật đau nhất vì đa số hành khách là người Nhật. Chính phủ nước này phải yêu cầu 2 bên ngưng đánh đấm nhau trong vùng máy bay rớt để các thân nhân đi kiểm xác.

Những bí mật bao trùm dần dà được hé mở khi một anh trung úy người Thái ra hãng bảo hiểm lãnh tiền bồi thường nhân mạng người vợ có trong số các hành khách tử nạn. Trước khi người vợ bay sang Hồng Kông, anh chồng này đồn tất cả tiền dành dụm. Bỏ ra 75 ngàn đơn bảo hiểm tính mạng cho vợ.

Kể ra trò đánh cá không lỗ của anh chồng Xiêm La không qua khỏi cặp mắt lồi dúi của Interpol tục gọi là sở cầm quốc tế. Do đó, cuộc điều tra đang ráo riết xem vị trí phát nổ có phải từ chỗ ngồi của người vợ không? Vì dù ngày thơ đến mấy cũng thấy ác tâm của anh chồng thì vợ đòi lấy đơn để xây tổ ấm mới.

Bala Công ty Sản xuất Giày, Dép Việt Nam

SỐ Q.G.D.B : 72-618-21-001, SỐ THƯƠNG MÃI 2.996B
TRỤ SỞ TẠI 123 - VĨNH VIỄN SAIGON 10
VĂN PHÒNG THƯỜNG TRỰC : 135 LÊ THÁNH TÔN.S.G 2

KÍNH MỜI GÓP VỐN

Công ty nặc danh vốn 11 triệu đồng đang hoạt động trên thị trường cần tăng vốn để mở thêm Đại Lý trên toàn quốc.
SỐ LƯỢNG CỔ PHẦN PHÁT HÀNH : Một ngàn cổ phần (1000). Mỗi cổ phần trị giá 10.000 đồng và một người mua tối thiểu là mười (10) cổ phần.

THỜI HẠN GHI MUA : Từ ngày 18-06-1972 đến 18-07-1972

NƠI ĐÓNG TIỀN : Trương Mục số 4804 tại Nam Hải Ngân Hàng số 68 đại lộ Nguyễn Huệ Saigon
— Hoặc Trương Mục Trương Khu Bưu Chi Phiếu (Bưu Điện) số 1.738 tại Quận 1 Saigon

MỌI CHI TIẾT CẦN THIẾT XIN HỎI : Văn phòng thường trực số 135 Lê Thánh Tôn Saigon 2 — điện thoại 21.784

ca kê dê ngông

NHÂN TÀI YẾU MỆNH

Đời làm báo, nếu đã có số tuổi nghề ngót 20 niên cầm bút thì... bạn sẽ phải khổ tâm ray rứt vì, gặp các trường hợp mũi lòng! Mới hôm nay, bạn say mê phóng vấn một chiến sĩ trẻ tuổi anh hùng, để ngày mai cầm đầu viết về « Nhân tài quả cảm » ấy trong sự thích thú đầy hào hứng.

Và qua ngày một, chính bạn lại phải lòng thông viết đôi lời phân ưu cho nhân vật anh hùng của bạn. Vì nhân tài xứ ta thường hay yếu mệnh. Nói cách khác, nhân tài Giao chỉ, không có đất đứng. Với cái quốc gia khốn khổ này, thiên hạ chỉ có thể tiến thân được nếu có bộ lưng công, còn nếu ai dám đứng thẳng, nhìn thẳng nói thẳng... thì tương lai đầy hứa hẹn được dành sẵn cho họ là một màu đất nhỏ bé tại bãi tha ma hoang vắng và cô quạnh!

Mới đây, vào một buổi chiều mưa nước nỏ, tôi nhận được tin Nguyễn viết Cần từ trận. Tôi không muốn viết trung tá Cần mà chỉ viết tên anh bằng chữ hoa in đậm nét, bởi lý do tình cảm riêng tư, sẽ được trình bày ở phần sau. Trong đời làm phóng viên chiến tranh, được hưởng nhiều cái giác đầy phiêu lưu mạo hiểm và cũng bị ném nhiều hương vị tang tóc đắng cay. Bởi đã là kẻ cầm bút, phần đông đều đa cảm, đa sầu. Gặp ai, thấy khối, là mê, là yêu là... thương nhớ vẫn vương.

Hồi ấy, tôi đã gặp Trung tá Cọp Biển Lê Hằng Minh, bảo vệ của đương kim tư lệnh SĐR8 Lê Minh Đảo.

Minh là xếp chúa của Tiểu Đoàn Trâu Diên sau chuỗi ngày vất vả với màn đẹp ban thờ xuống đường ở Miền Trung, tôi sống bên Minh với khá nhiều kỷ niệm. Để rồi chỉ một tuần sau, khi hai đũa mền thương giữa tình người với tình người, không còn xã giao nghi lễ giữa nhà báo với một trung tá... Lê Hằng Minh đã gục ngã trong trận phản phục kích tuyệt vời gần quận Hải Lăng.

Tôi vừa về tòa báo viết bài ca tụng người anh hùng Trâu Diên họ Lê và vừa bay vội ra Huế, để... vác theo mộ báo, tặng đơn vị này. Thế nhưng, khi vừa bước xuống phi trường thì hỏi ới! trước mắt tôi là cái quan tài, trên nắp có đề ảnh Lê-Hằng-Minh.

Tôi lịm đi trong tê tái và ngần ngợ như « người chết đứng ». Nhìn lá quốc kỳ lạnh lùng phủ trên cái hòm vô tri vô giác, bên trong gói kỹ hình hài Lê Hằng Minh, tôi nghẹn ngào nói lầm bầm những lời vô nghĩa.

Và sau đó là cặm cũi, viết đôi giòng thưng này! Lần kế tiếp, tôi lại bị khóc than cho anh hùng Cọp Ba Đầu Rắn, thiếu tá Lê Văn Dân. Tôi đã đi với đơn vị Dân, trong trận đánh ác liệt tại kinh Thác Líc Miền Tây. Trận này, nhiều anh viên Huỳnh thành Mỹ bị VC đâm chết. Tôi thoát hiểm. Sau đó, về bốc thom cho Cọp Ba Đầu Rắn, để rồi, ít lâu sau Dân can tôi giết vợ, phải rời khỏi binh chủng Mũ Nâu về nắm tiêu đoàn của trung đoàn 49 do Mã sanh Nhơn chỉ huy. Và một đêm tối trời năm ấy, Dân tử trận khi Cầm tử quân VC đột kích thẳng vào bộ Chỉ huy của Dân đóng ở Đức Hòa, bảo vệ Cho Bộ Tư Lệnh SĐ... Lại một lần nữa, viết bài khóc thương anh hùng Cọp Ba Đầu Rắn Lê Văn Dân.

Sau này, trận chiến càng thêm ác liệt tôi đã đi bay với Lưu Kim Cương, anh đã đưa đại nhà báo trình diễn màn lộn phèo chiếc AD 6 khu trục cơ, làm tôi... cho chó ăn chèo gần chết, vừa thấy thương nhau, mê nhau vì chất giang hồ nghệ sĩ, thì Lưu tiên sinh lại « ăn gọn » một trái B 40, ở nghĩa địa Tây cạnh phi trường T.S.N,

Lại khóc thương, lại phân ưu, lại lừng khừng nhớ nhung... thật là nhạt nhẽo vô duyên.

Tiếp đó, đến anh hùng Bùi Quang Sơn, tôi đã đi bay với Lưu Kim Cương, anh đã đưa đại nhà báo trình diễn màn lộn phèo chiếc AD 6 khu trục cơ, làm tôi... cho chó ăn chèo gần chết, vừa thấy thương nhau, mê nhau vì chất giang hồ nghệ sĩ, thì Lưu tiên sinh lại « ăn gọn » một trái B 40, ở nghĩa địa Tây cạnh phi trường T.S.N,

Đã có lần, anh Lê Tuệ, Ng. văn Noãn ở nhà Thông Tin Báo Chí nói với tôi rằng: « Tại sao « moa » nghiêm thấy một điều kỳ dị chỉ nói riêng với « toa » là... Cứ mỗi nhân tài dũng cảm nào mà « toa » bốc thành « Anh Hùng trên mặt báo », thì y như sớm muộn kẻ đó sẽ bề mặt cuộc đời ».

Tôi suy nghĩ rất lung về lời của anh Noãn! Quả nhiên sau đó. Còn đại úy Trần Thanh Thủy ĐĐ 52 BĐQ, anh hùng Đồng Xoài, trung úy xe tăng Đào Diêu, anh hùng trận đồi Cùn, đại úy M113 Ng. ngọc Bích anh hùng của trận Krek — những chiến sĩ trẻ gan dạ này đều... đi vào phòng sự chiến trường trong hình ảnh hiện ngang đứng cảm, để rút cục, tất cả đều tà tà... đi vào mục cáo phó phân ưu.

Hôm nay lại đến Ng. viết Cần. Tôi còn nhớ, ngày VC tấn công kho đạn Gò

Z. 38 viết thay DHC

- với niềm xúc động mãnh liệt về cái chết của Ng. viết Cần
- Kính dâng hương hồn của các Anh Hùng VN chết trẻ.

Vấp, Kỳ Tết Mậu. Tôi gặp Cần đang là tiêu đoàn trưởng ĐĐ 11 Nhảy Dù. Tiêu đoàn phó là Thiếu tá Thành quang Hồng, bạn thân của nhà báo từ thuở học sinh Hà Nội.

Nhờ Hồng giới thiệu, tôi quen Cần. Anh có giáng người rất thư sinh, riêng anh có vẻ là một bác sĩ, hơn là một loại võ biền. Cần bền lèn, ít nói, ít phô trương. Sau này, Cần bị vận hạn vì vụ bán hạ quân cảnh Mỹ tại Tour d'Ivoire. Với pháp lý, anh thoát hiểm, với dư luận, anh nổi tiếng, nhưng... trong đáy lòng anh — thật tình, anh rất đau khổ vì hậu quả của vụ này là... sự ra đi khỏi binh chủng Thiên thần mũ đỏ! Anh rất hận khi phải chia tay bè bạn Nhảy dù, để sau đó, về làm tiêu khu phó Đỉnh Tường dưới quyền quan năm Lê-minh Đảo. Tôi gặp lại anh tại Mỹ Tho, cách đây 6 tháng khi... bà tướng Nguyễn-viết Thanh, đến thăm anh rồi bị xe dèp đâm phải xe hơi của bà đi mượn, Nhờ vụ lộn xộn này tôi đụng đầu với Cần. Anh có vẻ rất tự tin và cho biết, dù buồn lòng vì không còn là chỉ huy mũ đỏ, nhưng anh sẽ xin ra nắm một trung đoàn bộ binh. Bữa đó, Cần đãi tôi uống rất say — Gần đây, nghe tin anh ở quốc lộ 13, tôi đã hơn một lần, tình xin trợng Minh, đến nắm với trung đoàn của CẦN, nhưng... Chuyện đó bây giờ trở thành vô ích! CẦN đã chết, cũng như bao chàng trai chết quá trẻ cho cuộc chiến thảm khốc này — trong lúc viết giòng này, tôi rùng mình khi thấy phảng phất đầu đây, hình ảnh của các anh... đang chấp chớn bên tôi, và trong ảo tưởng đầy vẻ ma quái hoang đường, tôi nghe như tiếng các bạn đang... thì thảo thúc đây, những người cầm bút hôm nay hãy rằng làm sao cho những cái chết của các anh không trở thành vô nghĩa.

Dường như, trong thâm tâm của người cầm viết... đang có điều gì thẹn thùng vì... tất cả cuốn tròn trong cơn lốc kinh hoàng và cây bút nhỏ yếu này, càng ngày càng cảm thấy bất lực và vô duyên.

Xin cầu khẩn hương hồn các anh phù hộ cho chúng tôi.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HẰNG HA HIẾT ĐẾN TIỀN ĐỒ TỔ QUỐC
- QUÝ VỊ HẰNG QUAN TÂM TỚI TƯỞNG LẠI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HẰNG MONG MỌI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Để mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:
NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP
Số 7 kếp Bến Chương Dương, Sài Gòn
hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Nửa đùa nửa thật

◆ CỬU SÙNG

KISSINGER CỦA NƯỚC MÍT

Sau những vụ đi đêm vùng vút, mí Nga, mí Tàu rồi luôn cả mí Bắc Việt, ông cố Kissinger của Mèo đã nổi tiếng là một ông vua đi đêm. Có rất nhiều huyền thoại xoay quanh cái nhân vật đã được coi như là lãnh đạo nước Mèo về phương diện tư tưởng ấy. Những chuyến công xuất của ông ta cũng được các giới quan sát quốc tế mô tả như một sự xuất thần nhập hóa : đang ở Népal, bất chợt leo lên máy bay vũ đi BK lúc nào không một ai biết. Ngay đến các tay phóng viên hạng nhất canh chừng ông ta còn hơn cả những anh mật thám nhà nghề mà cũng chịu không thể theo kịp ông ta.

Nhưng đừng có tưởng bở rằng chỉ có nước Mèo mới sản xuất ra được anh tài Kissinger. Nước Mít thân yêu của chúng ta cũng có đấy. Có điều rằng quãng đại quần chúng rất ít biết đến nhân vật này. Bởi lẽ một khi đã mang danh là vua đi đêm mà còn xuất đầu lộ diện thì đâu còn có thể gọi là cái sự đi đêm.

Làm việc một cách âm thầm mà thành công mỹ mãn, ấy mới là hay ho ra rít.

Xin thưa đó là ông sư Nguyễn Văn Ngân, một vị phụ tá cho Xếp, đặc trách về các đoàn thể. Cường vị của ông này bị giới cũng không khác gì ông cố vấn Ngô Đình Nhu ngày xưa.

Thời nhà thuốc Tây Nguyễn Cao Thăng chưa phiêu diêu miền cực khổ ông Ngân đã từng là phụ tá cho ông Thăng. Nói một cách danh chính ngôn thuận thì ông Ngân là phụ tá cho một ông phụ tá. Tới khi ông Thăng đi duong, ông Ngân lên kế vị. Tác phong làm việc của hai ông khác nhau rất xa. Ông Thăng thì chuyên môn chủ trương «đồng bạc ném toạc tờ giấy», và «tiền bạc quyết định hết thảy», do vậy đã có một đạo, giới giang hồ đã mệnh danh ông là một thứ ông anh chi tiền.

Còn ông sư Nguyễn Văn Ngân lại khác hẳn. Sư dụng đồng tiền đúng mức của nó chứ không vùng vút. Vì có những trường hợp không thể dùng tiền để mua chuộc được. Phải vận động. Phải công tác.

Người ta hẳn không quên vào năm 1968, khi luật Oui về kinh tế và tài chính được đưa ra trước Quốc Hội, thì tại Hạ Bò chỉ được có 10 phiếu ủng hộ và Thượng bộ, chỉ có 3 phiếu. Thiên hạ it ai chịu Oui. Cứ xài lặc đê Non, Non hoài.

Nhưng bốn năm sau, luật Oui tái xuất giang hồ, ngoài hai cái mục kinh tế, tài chính lại còn có thêm hai mục an ninh và quốc phòng thế mà cả viện trên lẫn viện dưới đều ủng hộ hết mình với số phiếu tối đa.

Mới thoát đầu, khi thiên hạ nghe thấy nói đến luật Oui là đã ớn da gà. Có biết bao là những sự đồn đại giật gân, như tìm chung quanh đạo luật này. Nhưng rút cuộc chả có cái mẹ gì hết chọi. Ngay như đảng Trần Văn Tuyên, một nhân vật đối lập số dách cũng phải lên tiếng cho rằng luật Oui chả có gì là đáng ngại, bởi lẽ dù không có luật Oui đi chăng nữa, quyền hành của Tổng Thống cũng nhiều quá xá, xài bô đi không hết.

Vậy thì nói tóm lại luật Oui chỉ là một hình thức tạo nên sự nhất trí cho khối quốc gia thêm vững chắc. Người khai sinh ra nó là 3 bộ Thượng, nhưng còn người đỡ đê thì chính là đảng Nguyễn Văn Ngân.

Mai một đây, nếu các đoàn thể quốc gia có ngồi xích lại được mí nhau, và nếu chế độ lương đảng có được thành hình, hiển nhiên rằng trong đó thế nào cũng có sự xoa nắn của ông ta vậy.

Đó cũng là một thứ «masseur politique» đấy.

SỨC MỸ MÀ ĐÌNH CHỈ CHUYỀN NGÂN

Nhà nước vừa mới dọa giảm đình chỉ chuyển ngân cho các du học sinh để chờ tới khi có hối suất mới mà các ông nhớn bà bé đã nhộn nhạo, rớt rít tí mù cá lên rồi đây này như đĩa phải vôi, cứ làm như các công tử tiểu thư ở bên sắp phải đi ăn mày ăn nhạt đến nơi.

Các công tử tiểu thư nếu không là con ông tướng thì cũng là con ông Tổng, và nếu không là ông Tổng thì cũng phải là con ông Đồng Lý. Toàn là những hạng con ông cháu cha hết. Con cái các bố cu mẹ đi, có chờ đến Tết Maroc cũng chả được đi du học. Trên hai bộ răng, dưới cái đít đen ngòm, theo học ở nước nhà còn trượt mồ hôi, sức đầu mà đi đống đi tấy.

Cho nên cái sự đình chỉ chuyển ngân một khi được ban hành tức là mấy ông nhà nước đã công khai đụng chạm quyền lợi của các ông nhớn bà bé. Cái vụ đó e rằng có nhiều sự kẹt ghe lắm.

Chả có thể mà, khi tới dự lễ khai mạc hội thảo báo chí Á Châu tại nhà sầm Hoàn Mỹ, lúc bước xuống cầu thang ra về, ông Tổng Giáo dục Ngô Khắc Tĩnh đã không dấu được sự sốt ruột đối với lệnh cấm chuyển ngân, nên đã ri tai hỏi ông Tổng Tài Hà Xuân Trưng rằng :

— Liệu ngày mai đã giải tòa được chưa ?

Ông Tổng Trưng cười tươi như hoa mồm chó, không trả lời ngay câu hỏi đó, nhưng sau lại tiết lộ cho báo chí biết rằng, chính phủ sẽ giải tòa kịp thời để các du học sinh khỏi gặp trở ngại.

Hỏi về vấn đề có trở lại hối xuất cũ 118 không, Tổng Trưng cho biết là còn tùy nội các.

Lại hỏi, thế liệu có tăng lên đến 285 tỉ không ?

Thì Tổng Trưng chọn từ ngữ đôi mắt lên mà rằng :

— Đầu mà cao dữ vậy ?

Như vậy là các ông nhớn bà bé khỏi có lo con bò trắng răng. Nhà nước chỉ dọa chơi chứ không có mần thật lực.

Tờ 285 mà còn kêu là cao quá, không khéo lần này tụt xuống còn có 35 tỉ như hồi mấy niên về trước.

CÁC BỐ HỘI ĐỒNG TẠC DẶNG NÓI GIẬN

Không phải là hội đồng Chuột mà là hội đồng Người hần hoi. Hội đồng kinh tế xã hội.

Số là trong lúc báo chí Á châu hội thảo ở trên lầu thì ở dưới các bố Hội đồng cũng họp linh đình. Thế rồi sóng gió nổi lên bất chợt.

Theo báo Chính Luận số ra ngày 4-7 thì « các hội viên nhất loạt yêu cầu Văn phòng nên thuyết phục vị Chủ tịch tức Phó Tonton Trần Văn Hương đến sinh hoạt với Hội đồng, để đặt lại vấn đề quyền hạn và vai trò tư vấn của Hội đồng này. Theo các hội viên thì tất cả công lao làm khuyến nghị của Hội đồng về các chính sách kinh tế xã hội đều bị nhà nước vứt sọt rác không thêm cứu xét lấy một điều hay trả lời một tiếng. »

Các hội viên cũng còn nói thêm rằng, bên Văn hóa Giáo dục, còn có một vài điều họ nghe theo còn về kinh tế, tài chính thì các ông Tổng trưởng kinh tài bất chấp, mạnh ai nấy làm.

Ồ ! Cái đó là cái cẳng.

Có vậy mà cũng vội nổi giận.

Bởi vì nếu cứ nghe theo những lời khuyến nghị của các bố thì làm sao mà có kiểm soát, song hành, có cách mạng mùa thu củ tỏi !

Mình là cơ quan tư vấn, mình khuyến nghị người ta không nghe thì thôi, còn cụ Phó thì già rồi, thỉnh thoảng cũng phải để cụ nghĩ ngợi để trông nom cây kiềng chó thứ nhất, đạo này dinh Quốc khách lại được sửa sang lại, có cả hôn non bộ và huê viên cần thận.

Cụ mần việc quá sức còn thì giờ đâu để mần thơ Gãi háng.

Chúng có rằng cái mục Gãi háng của CO đôi khi cũng bị bô ngang xương đó.

UYNH LỚN

Đã có một đạo, trước sự lên hương quá xá của nền trộm cướp, những người làm báo, trong cái giây phút cảm cảnh đã đặt riêng ra một cái mục gọi là «Tin trộm cướp» Nhưng sau đó, nhờ sự hoạt động ráo riết của các đội hình cảnh lưu động, vừa có võ Tàu lại vừa có võ Du-đô và bắn súng giỏi, nhất là sau khi có một hai tên cướp bị hạ nầm chết công queo, dân chúng đô thành đã đỡ khổ vì nạn cướp bóc.

Ấy thế rồi đầu lại vào đấy.

Chả biết các cụ Hình cảnh lưu động dạo này đi tấn chiến thuật đi nơi mờ mà để những tên đầu trộm đuôi cướp ngang nhiên hành động một cách bất kể quân thần như những vụ cướp tiệm vàng ở chợ Bến thành như vụ xông võ một tiệm bán bột xoàn ở đường Võ Di Nguy Saigon rút súng ra bắt các khách hồ-lơ-manh rồi lột hết nữ trang gồm đồng tai và cả rá bột xoàn.

Báo chí ra ngày chủ nhật, trong mục tin đô thành, người ta đếm được xoàng ra cũng có tới 5, 6 vụ cướp lặn. Vụ táo bạo nhất là chặn xe hơi để cướp tiền ngay giữa phố đông. Nạn nhân là bà Trương thị Q. ngụ ở đường Gia Long. Bà đi xe hơi đến thăm một người bạn ở đường Phan đình Phùng, khi vừa ngừng trước căn nhà số 96 thì bị hai tên cướp xe Honda bám sát chặn lại dùng dao uy hiếp rồi vồ luôn cái sắc tay trong đựng mấy trăm ngàn và lột luôn cả cái đồng hồ đeo tay.

Vụ ma cà bông nhất là giả vờ chọc gái rồi ăn cướp. Nạn nhân là cô Nguyễn thị L. ngụ tại trại gia binh Hoa Lư. Cô đang đi ở đường Hàm Nghi thì có hai ba tên cướp xe Honda xà tới giả vờ chọc ghẹo rồi bất thần ụp cô một cái tát xiếc khiến cô té nhào. Cô la lên thì chúng xúm vào bóp cổ và giật sợi giây chuyền và một cái lắc vàng.

Nhưng có một vụ hiên ngang nhất và cũng hấp dẫn nhất rất đáng được bờ ra vô líp líp lơ. Vì nó chả khác gì si-la-ma, còn li kỳ hơn cả cuốn phim «7 hommes de Las Vegas».

Số là hai chiếc GMC hạng bự của Mèo chở đầy áp đồ PX gồm la ve, thuốc lá, nho, cam, táo và nhiều đồ hộp ngon lành khác, trên đường từ Long Thành về Long Bình đã bị hai chiếc xe hơi lạ tốp lại. Những người ngồi trên hai xe này đã ào ào nhảy xuống dùng súng uy hiếp các tài xế Mèo buộc phải ở rờ lui về Long Thành. Sau đó họ ụp nhục các tài xế Mèo và lái luôn hai xe chở thực phẩm ấy đi mất tiêu.

Mấy ngày nay, người Mèo đã huy động cả trực thăng cùng cả lũ xe quân cảnh để truy tìm bọn cướp xế và số hàng khổng lồ nhưng vướn tuyệt vô âm tín.

Hai chiếc xe to tồ bô đầu có nhỏ bé gì mà có thể dễ điếm đi được. Và số trái cây cùng đồ hộp kia cũng nhiều xiết kể muốn tàu tán cũng không phải là không có nhiều sự khó khăn.

Vậy mà các yêng hùng đã mần được. Xét ra thì tiên sư các yêng hùng, giỏi thật.

Còn hiên ngang hơn cả cái anh chàng sinh viên Nguyễn Thái Bình tổ chức một mình một chợ ụp nhục chiếc phi cơ của hãng Ca thay bắt chớ ra Hà Nội. Tổ chức chi mà đờ ọc đến bị bắn chết toi mạng.

Cảm cúm - Sổ mũi - Nhức đầu
Nhức họng - Đau nhức
Cấp thốt

HÃY UÔNG :

RHUMEX

(BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY)

NHÃN HIỆU
CON VOI

Biếng ăn ! Mất ngủ !
HÃY UÔNG :

SIROP REACTIN (BETA)

• ĂN NGON • MAU ĐÓI • LÊN CÂN NHANH CHÓNG
• DỄ NGỦ YÊN LẠNH • TRỊ MỌI PHONG NGŨA

Có bán tại các nhà Thuốc Tây

